

Nedre bst i 22 f är skadad. I 23 t finnas endast svaga spår av v. bst. Intet sk kan spåras efter 25 r, 31 p, 34 n och 37 n. I 26 s är mellanstapeln borta. I 31 p är övre delen av bst borta.

Hadorph och Helgonius: 16 a och 17 r äro bevarade, men intet sk finnes dem emellan. 21—25 *hifftir*; sk × har felaktigt uppfattats som h. — Dybeck: 16 a och 17 r äro bevarade, utan sk dem emellan. 21—25 × *iftir*.

Kvinnonamnet *Siglaug* är f. ö. endast känt från en öländsk inskrift, Öl 36.

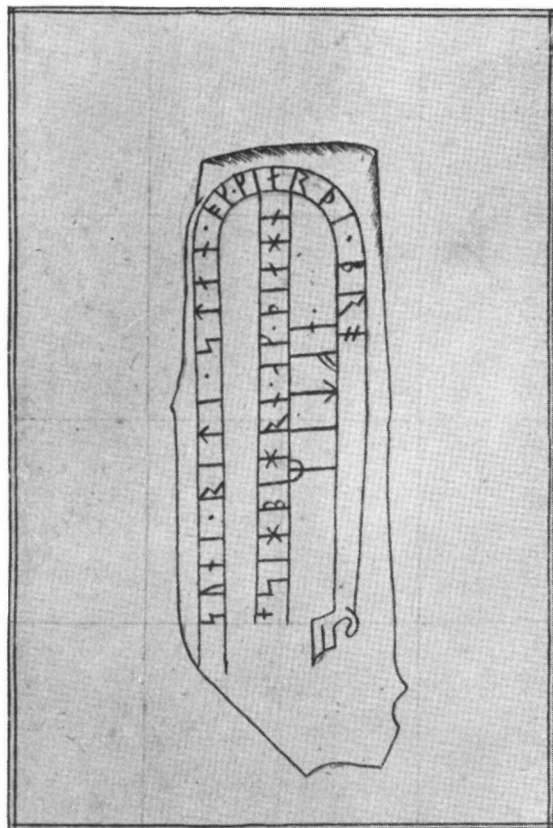

Fig. 60. U 353. Lunda kyrka.
Efter teckning av Rhezelius.

Fig. 61. U 353. Lunda kyrka.
Efter B 30.

353. Lunda kyrka.

Pl. 31.

Litteratur: B 30, L 523, D 2:159. J. Bureus, F a 6 s. 109 (Caspar Cohl), s. 208 (Rhezelius), F a 5 n:r 253, F a 1 s. 58; J. Peringskiöld, Monumenta 3, bl. 103; O. Celsius, SR 1, s. 357, 2, s. 70; Kyrkoinventarium 1829; E. Brate, Svenska runristare (1925), s. 93, Anteckningar (ATA); Sveriges kyrkor, Uppland 4 (1920), s. 287.

Äldre avbildningar: J. H. Rhezelius, teckning (F 1 2 n:r 35); J. Bureus, kopparstick (F f 6 n:r 102); P. Helgonius o. J. Hadorph, träsnitt (i Monumenta 3 och B 30); Dybeck a. a.; Brate foto 1907 (ATA).

Runstenen är inmurad i vapenhusets västra vägg på utsidan, alldeles invid marken.

Den var känd redan av Bureus och befann sig då på samma plats som nu: »Vestan i Lunda kyrkemur» (F a 6 s. 109), »I Wåkenhuswäggien» (F a 6 s. 208), »I Våknhusmuren» (F a 5). Peringskiöld: »Lunda wäster wapnhus wägg» (B 30: »Vapnhus hörnet»). I *Ransakningarna* omtalas »Vthi Kyrkio Muren en Runasteen inmurat som finnes nog vara opå skrefven

med Runaskrift»; vilkendera av de tre runstenarna i Lunda kyrka (U 353—355) som åsyftas, kan icke avgöras. Runstenen U 353 var länge övertäckt av rappningen men blev genom Dybecks försorg frigjord »från tjockt och stenhårdt murbruk, som alldeles gömde honom».

Dybeck förmodar, att stenen ursprungligen har stått »vid den bro som ännu finnes mellan Lunda kyrka och nästföljande runsten» (Ängby-stenen, U 356).

Blågrå mörk skiffer. Höjd 1,55 m., bredd 0,58 m. Ristningslinjerna äro djupt huggna och inskriften synnerligen tydlig.

Inskrift:

suni · riti · stan · okiarpi · bro · · eftir · sihbiarn · ak · piahn suni · risti ·
 5 10 15 20 25 30 35 40 45 50

Suni retti stein ok gærði bro æftir Sigbiörn ok Þiægn. Suni risti.

»Sune reste stenen och gjorde bron efter Sigbjörn och Tjägn. Sune ristade.»

Till läsningen: Icke stungna äro 6 **i** och 14 **k**. Tydligt stunget är 23 **e**. 18 **p**: bst:s övre del något otydlig. 20 **b**: nedre delen av undre bst är borta. Framför 28 **s** finnes en linje, som troligen är huggen. Bst i 36 **a** sitter högt. Säkerligen har ristaren avsett ett **o** men glömt att hugga nedre bst.

Caspar Cohl: 13—19 **ok karpi**, 23 **i**, 36 **a**, 41 **k**. Rhezelius: 13—19 **ok · kiarpi**, 23 **e**, 33 **h**, 36 **a**, 38—42 **piahn** (F a 6: **pihn**); 43—51 saknas. Hadorph o. Helgonius: 13—19 **okiarpi**, 23 **i**, 36 **a**. Dybeck: 13—19 **okiarpi**, 23 **e**, 36 **a**. Brate: 13—19 **okiarpi**, 23 **e**, 36 **a**.

Namnet *Suni* är f. ö. icke känt från någon runinskrift. Under medeltiden var det vanligt (Lundgren-Brate). *Sigbiörn* (*Sibbi*) och *Þiægn* (*Pegn*) äro vanliga namn.

Ristningen är synnerligen enkel. Den är icke utförd av en yrkesman. Sune har själv ristat den sten, som han har rest till minne av sina båda fränder. Säsom ristare finnes han icke omtalad i någon annan inskrift.

354. Lunda kyrka.

Pl. 31.

Litteratur: B 29, L 522. J. Bureus, F a 6 s. 109 (Caspar Cohl), s. 208 (Rhezelius), F a 10: 2 s. 47 F, F a 5 n:r 252, F a 1 s. 58; J. Peringskiöld, Monumenta 3, bl. 102; O. Celsius, SR 1, s. 356; N. R. Broeman, Sagan om Ingvar Widtfarne (1762), s. 241; Kyrkoinventarium 1829; Sveriges kyrkor, Uppland 4 (1920) s. 287.

Äldre avbildningar: Bureus, teckning (F a 10: 2), kopparstick (F f 6 n:r 101); J. H. Rhezelius, teckning F 1 2 n:r 34; P. Helgonius o. J. Hadorph, träsnitt (i Monumenta 3 och B 29).

Runstenen fanns enligt uppgifter från 1600-talet inmurad i kyrkväggen på kyrkans östra sida: »Vti Lunda Kyrke mur öster» (F a 6 s. 109), »I Kyrkiegafwelmurn» (F a 6 s. 208), »I Lunda Kyrke mur» (F a 10: 2), »Kyrkemur» (F a 5), »Lunda östre kyrkemur» (Peringskiöld). I *Kyrkoinventarium* 1829 finnes följande uppgift: »1 Runsten finnes inlagd i Östra gafveln af Kyrkan, inscriptionen icke läslig». Möjligen har stenen ännu vid denna tid varit till någon del synlig. Den blev sedan helt övertäckt av kyrkans kalkputs. Senare uppgifter saknas, och inskriften var okänd för såväl Dybeck som Brate. I sept. 1942 blev putsen avlägsnad på det ställe i kyrkans östra mur, där runstenen befann sig, och den blev framtagen. Den restes på planen utanför kyrkogården, t. h. om ingången.

Ljusgrå granit. Höjd över markytan 2,10 m. (stenens hela höjd ung. 2,45 m.), bredd (mitt över korstet) 0,61 m., (över ristningen nedtill) 0,82 m. Sannolikt är ett stycke av stenen upptill avslaget, varigenom inskriftens sista runor ha gått förlorade. Ristningen är tydlig och väl bevarad.